

FCI-Standard N° 91 / 30. 08. 2002

MASTYF HISZPAŃSKI

(Mastín español)

POCHODZENIE : Hiszpania.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA :
26.05.1982.

UŻYTKOWOŚĆ : Stróż i obrońca. Historia rasy jest ściśle związana z sezonowym przepędzaniem stad, zwłaszcza owiec merynosów, którym psy te towarzyszyły już w czasach powstania “mesta” – zawiązanego w Średniowieczu zreszenia hodowców owiec. Zadaniem psów była obrona stad przed wilkami i innymi drapieżnikami podczas wędrówki i wypasu, w każdym warunkach i o każdej porze roku. Do dzisiaj spełnia one tę funkcję, czy to na pastwiskach stałych, czy też podczas przegania stada po tradycyjnych szlakach, pozostaje niezawodnym stróżem obejścia i obrońcą ludzi i zwierząt.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 2 Pinczery, sznauclery,
molosy i szwajcarskie
psy do bydła.
Seksja 2.2 Molosy typu górskiego.

Bez prób pracy.

WRAŻENIE OGÓLNE : Pies potężnych rozmiarów, (słowo nie występujące w słownikach), o trochę wydłużonej sylwetce i normalnych proporcjach. Harmonijny, bardzo mocnej budowy i dobrze umięśniony. Mocny kościec, masywna głowa, półdługa sierść. Najważniejsza jest funkcjonalna harmonia budowy, zarówno w postawie, jak i w ruchu. Mastyf hiszpański odznacza się niskim, głębokim, ochryplym szczekaniem, tak głośnym, że słyhać je ze znacznej odległości.

WAŻNE PROPORCJE :

Długość tułowia jest większa od wysokości w kłębie. Proporcja długości czaszki do długości kufy jak 3 do 2.

ZACHOWANIE / TEMPERAMENT :

Pies bardzo inteligentny, nie pozbawiony urody; jego wyraz oddaje obydwie te cechy. Naturalny, spokojny, oddany właścicielowi, pełen godności, w obliczu zagrożenia, które stanowią mogą dzikie zwierzęta lub nieznani ludzie, reaguje bez wahania i niezawodnie broni obojczyka i stada. Z jego zachowania widać wyraźnie, że w pełni zdaje sobie sprawę ze swej nieprzeciętnej siły, i korzysta z niej stosownie do rodzaju zagrożenia.

GŁOWA: Duża, mocna, kształtu stożkowej piramidy. Czaszka i kufa, oglądane z góry, muszą być graniaste, a przejście między nimi płynne, tylko z nieznacznym zwężeniem tam, gdzie czaszka przechodzi w kufę. Linie profilu są lekko rozbieżne.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Szeroka, masywna, o trochę wypukłym profilu. Jej szerokość powinna być co najmniej równa długości. Wyraźne zatoki czołowe i widoczny guz potyliczny.

Stop : Nieznaczny.

TRZEWIO CZASZKA :

Nos : Czarny, wilgotny, duży i szeroki.

Kufa : Grzbiet nosa prosty. Kufa oglądana z góry jest zasadniczo prostokątna; zwęża się nieznacznie w kierunku nosa, ale i tam musi być szeroka, a w żadnym razie nie szpiczasta.

Wargi : Górna warga niemal całkowicie zakrywa dolną, która jest bardzo luźna i obwisła w kącikach. Pigmentacja warg musi być czarna.

Uzębienie : Zgryz nożycowy, zęby białe, zdrowe i duże. Duże, ostre kły zapewniają mocny uchwyt. Trzonowce duże i mocne, siekacze stosunkowo małe. Wymagany komplet przedtrzonowców. Podniebienie czarne, z dobrze wykształconymi łukami.

Oczy : Małe w porównaniu do wielkości głowy. Kształtu migdała, możliwie ciemne w różnych odcieniach orzecha. Wyraz skupiony, pełen godności, łagodny i inteligentny , na widok obcego zmienia się na nieprzyjazny. Powieki czarne, luźne, dolna odslania częściowo spojówkę.

Uszy : Średniej wielkości, wiszące, trójkątne, nie pofałdowane, osadzone powyżej linii oka. W spokoju zwisają trochę odstawione od czaszki, ale blisko policzków. Przy pobudzeniu trochę wzniesione, tylną krawędzią odstają od policzków na końcowej jednej trzeciej długości. Kopiotwanie uszu zabronione.

SZYJA : Gruba, masywna, dobrze umięśniona, na przekroju okrągła, giętka. Skóra na szyi gruba i luźna, tworzy obfite, podwójne podgardle.

TULÓW : Prostokątny, potężny i krzepki, wskazuje na wielką siłę, przy tym giętki i sprężysty.

Linia górna : Prosta i pozioma, także w ruchu.

Kłab : Wyraźny.

Grzbiet : Mocny, dobrze umięśniony.

Lędźwie : Długie, szerokie i mocne, zwężające się ku słabiznom.

Zad : Szeroki i mocny, opadający pod kątem mniej więcej 45°. Wysokość w zadzie taka sama, jak w kłębie.

Klatka piersiowa : Szeroka, głęboka, masywna i dobrze umięśniona, z zaznaczonym przedpiersiem. Duża odległość między poszczególnymi żebrami, żebra zaokrąglone, a nie płaskie. Obwód klatki piersiowej jest przynajmniej o 1/3 większy od wysokości w kłębie.

Brzuch i słabizna : Brzuch nieznacznie podciągnięty, słabizna głęboka i dobrze wypełniona.

OGON : Bardzo gruby u nasady, osadzony średnio wysoko. Mocny, giętki, pokryty włosiem dłuższym, niż w innych miejscach ciała. W spoczynku noszony nisko, sięga stawu skokowego, bywa zakręcony na ostatniej ¼ długości. Przy pobudzeniu i w ruchu szablasto wzniesiony, zakręcony na końcu, ale nie wzniesiony nad grzbietem ani zakręcony na całej długości.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Oglądane z przodu idealnie pionowe, proste i równoległe wobec siebie. Długość podramienia powinna być trzykrotnie większa od długości śródreżca. Kościec i śródreżce mocne.

Łopatka : skośna, bardzo mocno umięśniona, dłuższa od podramienia. Kąt w stawie barkowym bliski 100°.

Ramię : Mocne, długości w przybliżeniu równej długości łopatki.

Łokcie : Przylegające do klatki piersiowej. Kąt w stawie łokciowym bliski 125°.

Podramię: Masywne, pionowe.

Śródreżce : Oglądane z boku tylko lekko nachylone, stanowi praktycznie przedłużenie podramienia. Mocny kościec.

Łapy : Kocie. Palce mocne, zwarte, dobrze wysklepione. Pazury i opuszki mocne i twarde, błony między palcami umiarkowanie rozwinięte, porośnięte sierścią.

KOŃCZYNY TYLNE : Mocne i dobrze umięśnione. Oglądane z boku dostatecznie kątowne, ale kąty raczej rozwarte. Oglądane z tyłu proste, z boku – prawidłowo ustawione, o zdrowych stawach skokowych. Kończyny muszą dawać mocny napęd elegancko, bez widocznego wysiłku.

Udo : Mocne i dobrze umięśnione. Kąt w stawie biodrowym bliski 100°.

Kolano : Kąt w stawie kolanowym bliski 120°.

Podudzie : Długie, dobrze umięśnione, o mocnym kośćcu.

Staw skokowy : Kąt otwarty, około 130°.

Śródstopie : Dobrze wykształcone, z wyraźnym ścięgnem Achillesa.

Łapy : Kocie, tylko trochę owalne. Wilcze pazury – pojedyncze lub podwójne – mogą występować, ale można je też usunąć.

CHODY : pożądany sposób ruchu to kłus, który musi być harmonijny, mocny, bez tendencji do kolebania tułowiem. Inochód niedopuszczalny.

SKÓRA : Gruba, elastyczna, luźna, zasadniczo różowa z obszarami ciemniejszej pigmentacji. Wszystkie błony śluzowe muszą być czarne.

SZATA

SIERŚĆ : Gruba, gęsta, średniej długości, gładka, pokrywająca całe ciało z wyjątkiem przestrzeni między palcami. Dwa rodzaje sierści: okrywowa na grzbiecie, i trochę inna, ale równie dobrze chroniąca na klatce piersiowej i bokach. Na nogach krótsza, na ogonie dłuższa i miękka.

MAŚĆ : Bez znaczenia. Najbardziej ceniona jednolita, na przykład żółta, płowa, ruda, czerwień jelenia, czarna i wilczasta, ale także pręgowana, łaciata lub z białymi znaczeniami.

WIELKOŚĆ : Nie ma górnej granicy wzrostu; pies powinien być jak największy, pod warunkiem, że jest harmonijnie zbudowany.

Wysokość w kłębie : Minimalna dla psa : 77 cm.
dla suki : 72 cm.

Dobrze, jeśli wymiary te są znacznie przekroczone; pies powinien mierzyć powyżej 80 cm, suka powyżej 75 cm.

WADY : Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

WADY MAŁE :

- Lekki garbonos.
- Zgryz cęgowy, brak jednego przedtrzonowca.
- Słaby grzbiet, nie trzymający prostej linii lub rozchwiany w ruchu.
- Słabe śródreżca, śródstopia lub łapy, o ile nie jest to bardzo silnie wyrażone.
- Nieznaczny brak pewności siebie.

WADY DUŻE :

- Wyraźny brak energii lub ospałość.
- Szpiczasta kufa.
- Niewielki przodozgryz.
- Brak jakichkolwiek trzonowców lub kłów, chyba, że spowodowany wypadkiem.
- Silnie wyrażone entropion lub ektropion.
- Uszy przycięte.
- Ogon zarzucony na grzbiet.
- Zapadnięty grzbiet.
- Wysokość w zadzie wyraźnie większa, niż w kłębie.
- Ogon przycięty.
- Kończyny słabe lub nieprawidłowo ustawione.
- Iksowata postawa lub akcja tyłu.
- Kończyny w ruchu prowadzone nierównoległe.
- Sierść falista, kędzierzawa lub zbyt długa.
- Niezrównoważony temperament, nadmierna łękliwość lub agresja.

WADY DYSKWALIFIKUJACE:

- Nieopanowana agresja lub łękliwość.
- Braki pigmentacji na nosie lub śluzówkach.
- Rozłupany nos.
- Tyłozgryz w jakimkolwiek stopniu, wyraźny przodozgryz.
- Jasne oczy.

Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. : Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.